

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. T. T.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno 13

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2025, č. j. OAM-1728/BA-BA07-BA06-PŘZ-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2025, č. j. OAM-1728/BA-BA07-BA06-PŘZ-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) rozhodl žalovaný, že žalobce je nadále zajištěn podle § 46a odst. 1

písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“). Dne 11. 3. 2025 podal žalobce žádost o propuštění ze zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu. Ve své žádosti doložil žalobce doklad o zajištění ubytování na adrese L., K.. Uvedl také, že se v případě propuštění ze zajištění podrobí všem povinnostem a omezením, které mu správní orgán uloží.

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 1. 2025, č. j. OAM-1728/BA-BA07-BA03-Z-2024 rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a to po dobu 110 dnů, tedy do dne 16. 4. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce správní žalobu, která byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 1. 2025 čj. 17 A 3/2025-19 s právní mocí 19. 2. 2025. Dne 11. 3. 2025 podal žalobce žádost o propuštění ze zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu. Svou žádost žalobce odůvodnil tím, že má zajištěné ubytování na privátní adrese v K. Na výše uvedené adrese se bude dle jeho slov zdržovat u pana L. X. G., nar. X., se kterým se osobně zná. V případě propuštění ze zajištění bude s ním žít ve společné domácnosti a pan L. X. G. ho i finančně zabezpečí, včetně prostředků na případné dojíždění na kontroly na pracoviště správního orgánu. Účastník řízení dále navrhuje, aby správní orgán dožádal u cizinecké policie provedení pobytové kontroly na adrese zajištěného ubytování k ověření, že ubytování je skutečně zajištěno a že výše uvedený pan L. X. G. bude v případě propuštění účastníka řízení finančně podporovat. Tímto tedy jmenovaný žádá, aby byl ze zajištění propuštěn. K žádosti o propuštění byl přiložen Doklad o zajištění ubytování ze dne 7. 1. 2025 na adrese L., K., vyhotovený panem L. X. N. Dále byla přiložena plná moc žadatele pro právního zástupce Marka Sedláka a prohlášení pana L. X. N., podle kterého dotyčný poskytne výše jmenovanému po propuštění ze zajištění ubytování a další finanční podporu a pomoc.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předně konstatoval, že uvedené důvody nelze podřadit důvodům, které by umožňovaly propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení dalšího řízení ve věci mezinárodní ochrany za umožnění mu volného pohybu na území ČR. Žalobce na území ČR pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu a bez platného cestovního dokladu, rovněž zde nelegálně pracoval. Prokazoval se navíc fotografií povolení k pobytu vydaného ČR jiné osobě. Pokud by ho nezadržela policejní hlídka a nezjistila tyto skutečnosti, zjevně by ve svém nelegálním pobytu a nelegálním výkonu práce pokračoval. V případě žalobce bylo zahájeno správním řízením ve věci správního vyhoštění z důvodu pobývání na území ČR bez platného cestovního dokladu a z důvodu pobývání na území ČR bez platného povolení k pobytu. Žalobce správnímu orgánu prokazoval falešnou totožnost fotografií povolení k pobytu v ČR vystaveného na jinou osobu, zároveň přiznal, že dokument si vyfotil bez vědomí držitele pobytového oprávnění pro případ kontroly a neoprávněně tak zneužil jeho totožnost. Žalobce přicestoval v roce 2019 letecky z Vietnamu do Rumunska, kde měl platné pracovní vízum od října nebo listopadu 2019 na 2 roky, musel si tedy být vědom skutečnosti, že v současné době, tedy 4 roky po uplynutí platnosti víza, navíc v ČR, tedy jiné zemi, než mu vízum vydala, pobývá i pracuje nelegálně, neboť zde mu toto jeho rumunské vízum neplatí. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi jmenovaného v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. z jednání žalobce je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho

zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok v ČR nikdy neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pocituje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, žalobce však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve, když na území ČR pobývá dle jeho výpovědi od července 2021. Správní orgán dále uvádí, že výše žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu již v Rumunsku, kde pobýval od roku 2019. V případě žalobce má tak na základě výše uvedených skutečností správní orgán jednoznačně za to, že podání žádosti dotyčného o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti. Sám žalobce ostatně deklaroval, že mu v domovské zemi nic nehrozí. Žadatel v rámci správního řízení cizinecké policie o jeho zajištění, ani v rámci řízení o mezinárodní ochraně, o údajné osobě, která mu má nyní nabízet ubytování, nehovořil, když naopak opakovaně sdělil, že na území ČR nemá žádné rodinné ani jiné vazby. Dle žadatelových výpovědí z řízení cizinecké policie dotyčný i do doby zajištění bydlel podle něj tam, kde pracoval, žádnou stálou adresu ani nájemní smlouvu neměl, a ani tato údajná osoba, který mu nyní nabízí dle jeho slov zdarma ubytování i jiné potřebné finanční prostředky, mu do doby zajištění žádnou takovou pomoc zjevně nepřislíbila a neposkytla. Nejedná se tedy bezesporu o jakkoli pevnou osobní vazbu žadatele na uživatele předmětné nemovitosti, která by zaručovala jeho setrvání na území ČR a součinnost při řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tím spíše, pokud se na ní nebude muset ani jakkoliv finančně podílet. Samotné zajištění si jakékoliv adresy na území ČR, na které by dotyčný mohl pobývat, není samozřejmě důvodem propuštění žadatele ze zařízení pro zajištění cizinců, neboť zde není dotyčný umístěn kvůli absenci místa pro jeho ubytování, ale kvůli přesvědčení správního orgánu, že tento by mimo ZZC neposkytoval součinnost v rámci řízení a následně se vyhýbal nucenému vycestování z ČR v případě, že jeho žádost o mezinárodní ochranu bude zamítnuta a tato povinnost mu nastane. Žadatel přicestoval do ČR již v červenci 2021, byl si vědom svého nelegálního pobytu, a přesto si nijak nevyřídil svůj legální pobyt v ČR, ani se o to nepokusil, nerespektoval uložené správní vyhoštění, naopak zde pokračoval v nelegálním pobytu i nelegálním výkonu zaměstnání, zneužíval za tímto účelem i cizí identitu, a rovněž až do doby jeho zajištění nepožádal o mezinárodní ochranu, ač mu v tom objektivně nic nebránilo. Správní orgán nevidí důvod, proč právě za doby ubytování u údajného známého by se na jeho postoji mělo cokoli měnit, když se samozřejmě jedná o zcela otevřené ubytování, kde se zdržovat může, ale nikdo mu také nebrání v jeho opuštění a pokračování vyhýbání se jeho povinností ve vztahu k jeho pobytu na území ČR. V případě jmenovaného správní orgán k tomuto přesvědčení jednoznačně dospěl již ve svém rozhodnutí č. j. OAM-1728/BA-BA07-BA03-Z-2024 ze dne 2. 1. 2025 a dle názoru správního orgánu se v tomto směru v situaci žadatele nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru.

4. V podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaný jej nepoučil o možnosti podat opravný prostředek proti napadenému rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poučil žalobce toliko o možnosti podání správní žaloby, jako jediného možného opravného prostředku. Žalobce má nicméně za to, že je možné proti napadenému rozhodnutí podat odvolání, případně rozklad. Žalobce citoval § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), podle kterého může účastník proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak. Podle žalobce tak neexistuje žádné zákonné ustanovení, které by vylučovalo možnost podání odvolání, popřípadě rozkladu proti rozhodnutí o nepropuštění ze ZZC podle § 46a zákona

o azylu. Žalobce dále citoval § 46a odst. 6 zákona o azylu: „V řízení o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doby trvání jeho zajištění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Rozklad, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. V rozhodnutí o zajištění a v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění ministerstvo poučí žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti podat návrh na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění podle soudního řádu správního.“ Dle žalobce toto ustanovení vylučující možnost podat rozklad se výslovně týká jen řízení o zajištění a řízení o prodloužení doby jeho trvání, tedy řízení zahajovaných z moci úřední. Napadené rozhodnutí je však řízení zahájené na žádost. Ustanovení § 46a odst. 10 zákona o azylu ani jiné ustanovení možnost podání odvolání nebo rozkladu proti rozhodnutí o nepropuštění ze ZZC nevylučují. V žalobě žalobce dále namítal, že řízení o žádosti o propuštění ze ZZC není vyloučeno z působnosti správního řádu. Žalobce má za to, že mu nebylo umožněno využití všech jeho procesních práv ve správním řízení, zaručených mu správním řádem, včetně práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 s. ř. Z citovaného odůvodnění je rovněž nepřezkoumatelné, z jakých konkrétních protokolů sepsaných o jakých konkrétních úkonech, žalovaný vychází, když uvádí, že ani před cizineckou policií ani v řízení o mezinárodní ochraně žalobce neuváděl, že má v ČR rodinného přítele svých rodičů atd. Žalovaný byl povinen v rozhodnutí podle § 68 odst. 3 z.č. 500/2004 Sb. uvést konkrétní podklady, ze kterých vychází a úvahy o jejich hodnocení. Odůvodnění neobsahuje žádné úvahy, ze kterých by bylo zřejmé, proč správní orgán dává přednost údajům o vazbách žalobce v České republice z řízení před policií a z řízení o mezinárodní ochraně před údaji uvedenými v žádosti žalobce o propuštění a v písemném prohlášení pana L. X. N. Žalobce zdůrazňuje, že v žádosti o propuštění ze zajištění výslovně přislíbil žalovanému, že mu poskytne jakoukoli součinnost k ověření výše uvedenému a jako důkaz také navrhl provedení pobytové kontroly na adrese zajištěného ubytování. Žalovaný se však k tomuto návrhu v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že své rozhodnutí považuje za zákonné a žalobce svým postupem nezkrátil na jeho právech. Žalovaný má současně za to, že námitky uvedené žalobcem v žalobě jsou nedůvodné. Nemůže podle názoru správního orgánu obstat ani námitka o tom, že žalovaný neuvádí podklady, ze kterých vychází. Žalovaný není v rozhodnutích povinen doslovně uvádět, ze které strany správního spisu zrovna vychází. Napadené rozhodnutí je navíc přímo navázáno na původní rozhodnutí o zajištění. Žalovaný nicméně k zajištění žalobce nepřistoupil proto, aby mu tím vyřešil pobytovou situaci. Okolnosti, které vedly k zajištění žalobce, trvají i nadále. Zajištěné ubytování na věci nic nemění. Pro podrobnosti odkazuje žalovaný na své vydané rozhodnutí ve věci.
6. V replice žalobce uvedl, že záměrem zákonodárce bylo zajistit co nejrychlejší soudní přezkum pouze u rozhodnutí vydávaných z moci úřední, kterými je omezována osobní svoboda cizince. V případě řízení zahájeného na žádost cizince o propuštění ze zajištění vyloučení rozkladu nemá žádný smysl, protože i v průběhu řízení o rozkladu musí orgán rozhodující o zajištění nezávisle na tom stále posuzovat, zda důvody zajištění stále trvají. Jde o řízení zahajované na žádost, prvním úkonem v řízení je tedy podání žádosti žalobcem o propuštění ze zajištění. Prvním úkonem v řízení je rozhodnutí ve smyslu § 46a/6 věta první z.č. 325/1999 Sb. pouze v případě v řízení o zajištění a jeho prodloužení.

7. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“
9. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: „... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
10. Podle § 46a odst. 6 zákona o azylu: „V řízení o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doby trvání jeho zajištění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Rozklad, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. V rozhodnutí o zajištění a v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění ministerstvo poučí žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti podat návrh na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění podle soudního řádu správního.“
11. Podle § 46a odst. 10 zákona o azylu ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění.
12. K žalobní námitce žalobce spočívající v tom, že mu žalovaný neumožnil vyčerpat opravný prostředek v podobě odvolání, případně rozklad, soud uvádí, že tuto žalobní námitku žalobce shledává nedůvodnou. Dle shora citovaného usnesení § 46a odst. 6 zákona o azylu plyne, že v řízení o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doby trvání jeho zajištění nejsou rozklad, obnova řízení ani přezkumné řízení přípustné. Skutečnost, že nyní projednávané řízení je zahajováno na návrh, není podstatné. Zákonodárce v tomto ustanovení totiž zcela explicitně vyjádřil svůj názor, že v řízení o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doby trvání jeho zajištění nejsou opravné prostředky přípustné. Záměrem zákonodárce v těchto typech řízení je totiž je totiž kladen důraz na rychlost řízení, ať už jde o řízení zahajované z moci úřední nebo na žádost. Na základě systematického výkladu lze dle soudu zcela jasně dospět k závěru, že ani v řízení o nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců nejsou opravné prostředky přípustné a žalobce, pokud nesouhlasí s napadeným rozhodnutím, může podat žalobu ke správnímu soudu. Ostatně stejný závěr plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2024, č. j. 1 Azs 29/2024-21. V tomto případě správní orgán taktéž

rozhodl o nepropuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal rovnou správní žalobu a Nejvyšší správní soud tento postup aproboval. Dále viz stejný případ – rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2024, č. j. 10 Azs 50/2024-19, apod.

13. K další žalobní námitce žalobce ohledně možnosti ubytování na soukromé adrese se soud ztotožnil se žalovaným s tím, že pouhé uvedení adresy možného ubytování, ani čestné prohlášení nového, v předchozích řízeních vůbec nezmiňovaného známého, nenaplnuje podmínky pro uložení zvláštního opatření zdržovat se na určené adrese dle § 47 zákona o azylu, neboť neskýtá přiměřenou jistotu, že žalobce tak učiní, začne spolupracovat se správními orgány, a to případně i pokud dojde k realizaci vyhoštění. Je na žalobci, aby prokázal, že pobyt na určité soukromé adrese představuje záruku, že se na ní bude trvale zdržovat z důvodu osobních vazeb. Žádné takové osobní vazby žalobce neuváděl a neprokázal. Samotná skutečnost, že žalobce nabídne správnímu orgánu doklady o možném poskytnutí ubytování na území České republiky, není pro správní orgán závazná v tom smyslu, že by pouze na základě této skutečnosti musel rozhodnout o propuštění žalobce ze zajištění.
14. K tomu navazují námitky, že žalovaný pochybil, když žalobci neumožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, soud konstatuje, že ve shodě s názorem žalovaného má za to, že k pochybení žalovaného nedošlo. K tomu soud odkazuje na žalovaným odkazované rozhodnutí NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 8 Azs 76/2018-59, který v bodě 16-17 uvádí: „*Správní orgány mají zásadní povinnost danou v § 36 odst. 3 spr. ř. umožnit účastníkům řízení se seznámit s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí (s výjimkami povolenými zákonem, povahou věci, či dovozenými judikaturou, viz dále). Judikatura dovodila, že tato povinnost není naplněna pouze tím, že správní orgán nebrání účastníkům řízení se s podklady rozhodnutí seznámit, ale je povinen aktivně poučit a vyzvat k uplatnění tohoto práva (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, čj. 9 As 226/2015-44, č. 3408/2016 Sb. NSS, ze dne 14. 11. 2003, čj. 7 A 112/2002-36, č. 303/2004 Sb. NSS, ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, č. 3560/2017 Sb. NSS, obdobně srov. i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 3. 1997, čj. 7 A 1/95-34). V obecné rovině tak nemůže nastat situace, kdy účastník řízení nebude mít možnost se se závazným stanoviskem seznámit a vyjádřit se k němu.“ Bod 17: „*Výjimky z uvedeného pravidla lze rozdělit do tří kategorií: 1) účastník řízení je se všemi podklady rozhodnutí již obeznámen (např. rozsudek ze dne 10. 9. 2009, čj. 9 Azs 33/2009-95); 2) rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (viz rozsudek ze dne 23. 2. 2011, čj. 4 As 22/2010-54) a 3) kdy tak stanoví zákon (např. v řízení o žádosti, když se žádosti vyhovuje, nebo v odvolacím řízení, když odvolací správní orgán nepořídil nové podklady rozhodnutí). Některá rozhodnutí mohou patřit do více uvedených kategorií. V těchto případech by trváním na povinnosti umožnit účastníkům řízení seznámit se s podklady rozhodnutí nebyl naplněn cíl a smysl § 36 odst. 3 spr. ř. Účastníci řízení se mohou seznámit s podklady rozhodnutí dodatečně formou nablížení do správního spisu dle § 38 spr. ř. Následně mohou podat odvolání v těch případech, kde je přípustné, popřípadě se obrátit s žalobou ke správnímu soudu. Uvedený postup nelze považovat za protizákonný, ani porušující práva účastníků.“ (ztučně doplněno Krajským soudem v Plzni). Jelikož jde v případě napadeného rozhodnutí o první úkon **správního orgánu** v řízení, neměl žalovaný povinnost seznámit žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce měl možnost se s podklady rozhodnutí seznámit po vydání napadeného rozhodnutí tím, že využije práva nahlížet do spisu. Pokud nesouhlasil s odůvodněním napadeného rozhodnutí, mohl se**

proti němu bránit žalobou, což i učinil. Nelze proto dospět k závěru, že by byla zkrácena jeho práva na přezkum napadeného rozhodnutí.

15. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
16. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 4. dubna 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně